

[Josiassen.]

betrages som en Fordel. Man maa haabe, at alle Kommuner, ogsaa alle Landkommuner, vil benytte sig af Loven og bruge Beløbet fuldt ud. Jeg skal ikke her nævne nogen bestemt Kommune, men man har jo af og til hørt, at der har været nogen Tilbageholdenhed med Hensyn til at udnytte de 7,5 pCt., der hidtil er stillet til Raadighed.

Dernæst foreslaas det, at der paa Grund af Dyrtiden kan ydes et midlertidigt Tillæg til Rentenyderne paa 25 Kr. til enligstillede og 40 Kr. til Ægtefæller. Ifølge Lovforslagets oprindelige Affattelse skulde disse Penge udbetales i to Rater, nemlig i December 1939 og i Februar 1940. Aldersrentenydernes Sammenslutning har imidlertid udtalt Ønske om, at Beløbet blev udbetalt paa een Gang, og det kan der næppe være nogen Betænkelighed ved, da jeg ikke tror paa nogen Misbrug paa dette Punkt. I det andet høje Ting, hvor man har drøftet dette Spørgsmaal, er der under Hensyn hertil blevet indført den Bestemmelse, at Kommunerne ved Renteudbetalingen i December kan udbetale hele Beløbet, hvis det ønskes, men de kan ogsaa udbetale det i Rater. Det er ikke fuldt ud efter det Ønske, som Aldersrentenydernes Sammenslutning har fremsat, men det er dog et Skridt i den Retning, og saa maa man jo haabe, at det vil tilfredsstille dem. Paa et andet Omraade har Lovforslaget en Bestemmelse, som jeg synes er i høj Grad tilfredsstillende, nemlig den, at man udbetaler det samme Beløb til Rentenydere i Hovedstaden, i Købstæderne og i Landkommunerne.

Lovforslagets økonomiske Side er, som af Ministeren nævnt, anskueliggjort i Bemærkningerne til Lovforslaget, og der regnes med en Udgift paa i alt 6,36 Mill. Kr.

Jeg tror, som sagt, at Lovforslaget vil blive hilst med den største Tilfredshed, og jeg takker den højtærede Socialminister for Fremsættelsen deraf. Jeg tror, det bliver en kærkommen Julegave til Rentenyderne her i Landet, og paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme i det høje Ting. Det er behandlet med Velvilje af de forskellige Partier i Folketinget, og jeg nærer den Tro til dette høje Tings Medlemmer, at de vil handle i samme Aand.

Bækgaard: Det foreliggende Lovforslag vil vel nok her ligesom i Folketinget faa en velvillig Behandling. Det drejer sig om en beskedne Støtte til den Gruppe Medborgere, som har vanskeligst ved at klare sig i

en Prisforhøjelsesperiode, idet de for de allerflestes Vedkommende ikke har nogen Mulighed for ved egen Virksomhed at forøge deres Indtægter og derfor maa indrette sig under de beskedne Forhold, som Aldersrenten og Invaliderrenten tillader. Mit Parti finder da ogsaa, at denne ekstra Støtte er meget betimelig, og vil gerne medvirke til dens Gennemførelse.

Lovforslaget er af den højtærede Minister motiveret med, at den allerede indtraadte Fordyrelse i Leveomkostningerne først til Foraaret kan indvirke paa Alders- og Invaliderrenternes Grundtakster, og at man efter Forsikringslovens Bestemmelser først da kan foretage Forhøjelse af Rentebeløbene. Vi kan ganske tiltræde denne Motivering for, at der i Mellemtiden ydes dette ekstra Beløb.

Bestemmelsen i § 1 om en Forhøjelse fra 7½ til 10 pCt. af det Beløb, der er til Raadighed, er mig personlig en særlig Tilfredsstillelse; der tænkes jo her ikke alene paa Hjælp til Anskaffelse af Brændsel, men ogsaa paa, at man paa anden Maade kan støtte enkelte, som i særlig Grad trænger dertil. Jeg ved, at mange Kommunalbestyrelser — det gælder maaske mest i Landkommunerne — sætter Pris paa at have et Beløb til noget friere Anvendelse end efter de regelbundne Takster, og derfor har jeg stadig under de snart mange Forhandlinger, som jeg har deltaget i om disse Spørgsmaal, gjort mig til Talsmand for, at der maatte være et helst ikke for lille Beløb til Disposition efter Skøn og Trang.

Hvad Spørgsmaalet om Anskaffelse af nødvendigt Brændsel angaar, ordnes dette jo meget forskelligt efter Forholdene. I Byerne er det vel mange Steder saadan, at Forsyningen sker med mindre Partier ad Gangen, mange Steder gennem kommunal Foranstaltning fra Gasværkerne. Paa Landet, hvor der mere bruges Tørv eller Brænde, gælder endnu de fleste Steder den gamle Regel, at man i det væsentlige forsyner sig om Sommeren for den kommende Vinter. Formerne kan dog ogsaa her være forskellige, og jeg har bl. a. af den Grund altid anset det for en Fordel, at der var noget til fri Disposition. Jeg takker derfor den højtærede Minister for, at noget af det ekstraordinære Tilskud ydes paa denne Konto.

De i § 2 fastsatte Tillæg paa 25 og 40 Kr. betyder en generel Forhøjelse og ydes derfor uden Hensyn til Satsernes forskellige Størrelse i de forskellige Grupper. Naar det drejer sig om en Lov af en saa midlertidig og ekstraordinær Karakter, er det vel ogsaa nogenlunde rigtigt, hvad